



PARAULA I VIDA

«Senyor, us estimo!» El testament del Papa Benet



Hem seguit amb intensitat la mort i l'enterrament del Papa Benet XVI a principis d'any. Ell va fer de la recerca de la Veritat el seu gran objectiu vital, i trià com a lema episcopal «Cooperadors de la Veritat». Ell és qui a través del diàleg, la recerca i el magisteri intel·lectuals, ens ha deixat un «**Testament espiritual**» molt clarificador sobre el que ha viscut i ens vol llegar dels seus llargs i fecunds 95 anys. Sempre havia desitjat «seguir la veritat i posar-se al seu servei». En els dies de la seva mort i enterrament al Vaticà, on vaig assistir en representació d'Andorra, es van destacar molts aspectes del seu itinerari vital i intel·lectual, del seu treball a Doctrina de la Fe, del seu pontificat i del silenci de seu retir espiritual, després de la seva valenta renúncia a exercir el ministeri petrí, quan les forces s'esgotaren. Amb tot, és en les seves darreres paraules «Senyor, us estimo!», dites a l'Amic que arriba, i en el seu «Testament espiritual», on crec que hi trobem la profunditat del que ens ha volgut compartir de la seva recerca i de la seva trobada amb Jesucrist com a creient, com a teòleg i com a pastor universal.

Ens parla de donar gràcies a Déu, sense retòrica ni embafament: agraeix el do de la vida i de l'acompanyament, «perquè m'ha guiat en diferents moments de confusió; sempre m'ha aixecat cada vegada que començava a relliscar i sempre m'ha tornat a donar la llum del seu rostre». Gràcies pels pares i germans; pels molts amics, homes i dones, que Ell sempre va posar al seu costat; pels col·laboradors en totes les etapes del seu camí; i pels professors i alumnes que Déu li ha donat. Delicada manera de parlar de les persones que trobem en el camí. I dona gràcies

també per la seva bonica pàtria als prealps de Baviera, «on sempre he vist brillar l'esplendor del mateix Creador». Igualment per «tota la bellesa que he pogut experimentar en totes les etapes del meu viatge, especialment a Roma i a Itàlia». Sense excloure la demanda de perdó «als qui ha fet mal d'alguna manera».

A tots els cristians recomana mantenir-se fermes en la fe! I, com a bon mestre, no es pot estar d'una última lliçó de vida: La ciència no ofereix resultats irrefutables en contrast amb la fe. Les aparents certeses contra la fe, de fet no són ciència, sinó interpretacions filosòfiques, només aparentment emparades en la ciència. Per això dialogà amb els pensadors (p.ex. J. Habermas) i impulsà els «atris dels gentils», per aprendre el límit de les afirmacions de fe, i la seva especificitat. I afirma que ha vençut la raonabilitat de la fe en Crist, que és realment el camí, la veritat i la vida.

Acaba el seu «Testament» demanant pregàries, perquè Déu, «malgrat tots els meus pecats i mancances, m'aculli a l'estada eterna». Li hem d'estar ben agraïts: Benet XVI ens va visitar el 2010 quan vingué a Barcelona per consagrar la Sagrada Família, i va beatificar els nostres preveres diocesans màrtirs, Mn. Josep Tàpies i companys, així com em va atorgar el títol d'arquebisbe *ad personam* i va ser decisiu per a la signatura de l'Acord (Concordat) entre el Principat d'Andorra i la Santa Seu. La seva memòria perdurarà per la bona doctrina del seu Magisteri i l'exemplaritat de la seva vida com a Papa. Encomanem-lo perquè Déu l'aculli en el seu Regne i li doni el goig celestial.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

L'Arquebisbe Joan-Enric prega per l'ànima de Benet XVI



L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat del Vicari general d'Urgell, Mons. Ignasi Navarri, i del Vicari Episcopal de Pastoral, Mons. Antoni Elvira, va poder pregar el matí del 4 de gener davant el cos jacent del Papa emèrit Benet XVI per l'etern repòs de la seva ànima, a la Basílica de Sant Pere. En un clima de respecte i pregària agraïda per la vida i el Magisteri de Benet XVI l'Arquebisbe Joan-Enric es va unir així als milers de fidels que aquells dies van passar a donar el seu darrer comiat al qui fou Pastor Suprem de l'Església.

Mons. Vives, Mn. Navarri i Mn. Elvira, amb l'Ambaixador d'Andorra davant la Santa Seu, van assistir al dia següent a la missa exequial pel Papa emèrit, presidida pel Sant Pare Francesc.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Ressons de Nadal

La nena té nou anys, a punt de fer-ne deu. Ha viscut amb intensitat els dies de Nadal. Ha descobert la dimensió religiosa que aquestes festes tenen per a moltes persones. El pessebre de casa dels avis paterns i les explicacions de l'àvia. La participació en una Missa del Pollet, el capvespre de la vigília de Nadal, acompanyant a uns cosins i comentant amb ells el què, el com i el perquè. La benedicció de taula del dia de Nadal per part de l'avi matern. La dècima d'una cosina de la seva edat, a l'hora de postres, tan ben acollida per molts dels comensals.

Ella no està batejada. Els pares re-meteren el bateig a que fos una decisió adulta que ella prengués. Mai l'hi han parlat dels elements religiosos des d'una perspectiva creient. Més aviat ho han fet, com a molt, des d'una perspectiva cultural. Tampoc ha participat en celebracions religioses viscudes com a tals. Fins ara pensava que Jesús era com un heroi més. Ara se n'adona que no és ben bé això. Hi ha nens i nenes i persones grans que parlen amb ell, en el que anomenen pregària. Això l'intriga.

Amb molts dubtes al cap i amb unes quantes qüestions per aclarir, el dia de cap d'any digué als pares: Com és que

jo no sé res de Jesús? Ni de com parlar amb ell? Ni de qui és Déu? Faré la comunió com alguns nens i nenes de l'escola? Per què no vaig a la catequesi? La situació ha sorprès els pares. No esperaven trobar-se-la i menys tan aviat. Veuen, però, que han d'afrontar-la. No es tanquen a res. Volen parlar-ne i escoltar la seva filla. Raonar el capteniment que els ha guiat. «Llavors alguns presentaren a Jesús uns infants perquè els imposés les mans i pregués per ells, però els deixebles els renyaven. Deixeu estar els infants: no els impedi que vinguin a mi, perquè el Regne del cel és dels qui són com ells» (Mt 19,13-14).

No és un cas únic, ni rar o estrany. Els pares i mares han de reflexionar sobre el tema. Quantes decisions no es prenen sobre els fills, a la infantesa, pensant en el seu bé, sobre alimentació, vestimenta, temperatura ambiental, educació i escola, hàbits horaris i quotidians, comportaments socials, aspectes lúdics i de lleure... Es pot marginar la dimensió religiosa de la persona? Ajoinar la seva vigència? «Ara, doncs, ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu» (Ef 2,19).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

«¡Señor, te amo!» El testamento del Papa Benedicto

Hemos seguido con intensidad la muerte y entierro del Papa Benedicto XVI a principios de año. Él hizo de la búsqueda de la Verdad su gran objetivo vital, y eligió como lema episcopal «Cooperadores de la Verdad». Él es quien a través del diálogo, la investigación y el magisterio intelectuales, nos ha dejado un «Testamento espiritual» muy clarificador sobre lo que ha vivido y quiere legarnos de sus largos y fecundos 95 años. Siempre había deseado «seguir la verdad y ponerse a su servicio». En los días de su muerte y entierro en el Vaticano, donde asistí en representación de Andorra, se destacaron muchos aspectos de su itinerario vital e intelectual, de su trabajo en Doctrina de la Fe, de su pontificado y del silencio de su retiro espiritual, después de su valiente renuncia a ejercer el ministerio petrino, cuando las fuerzas se agotaron. Sin embargo, es en sus últimas palabras «¡Señor, te amo!», dichas al Amigo que llega, y en su «Testamento espiritual», donde creo que encontramos la profundidad de lo que nos ha querido compartir de su búsqueda y de su encuentro con Jesucristo, como creyente, como teólogo y como pastor universal.

Nos habla de dar gracias a Dios, sin retórica ni empalago: agradece el don de la vida y del acompañamiento, «porque me ha guiado en diferentes momentos de confusión; siempre me ha levantado cada vez que empezaba a resbalar y siempre me ha vuelto a dar la luz de su rostro». Gracias por los padres y hermanos; por muchos amigos, hombres y mujeres, que Él siempre puso a su lado; por los colaboradores en todas las etapas de su camino; y por los profesores y alumnos que Dios le ha dado. Delicada forma de hablar de las personas que encontramos en el camino. Y da gracias también por su hermosa patria en los prealpes de Baviera, «donde siempre he visto brillar el esplendor del propio Creador». Igualmente por «toda la belleza que he podido experimentar en todas las etapas de mi viaje, especialmente en Roma y en Italia». Sin excluir la petición de perdón «a quienes ha hecho daño de alguna manera».

¡A todos los cristianos recomienda mantenerse firmes en la fe! Y, como buen maestro, no puede olvidarse de una última lección de vida: La ciencia no ofrece resultados irrefutables en contraste con la fe. Las aparentes certezas contra la fe, de hecho no son ciencia, sino interpretaciones filosóficas, sólo aparentemente amparadas en la ciencia. Por eso dialogó con los pensadores (p.ej. J. Habermas) e impulsó los «atrios de los gentiles», para aprender el límite de las afirmaciones de fe, y su especificidad. Y afirma que ha vencido a la razonabilidad de la fe en Cristo, que es realmente camino, verdad y vida.

Termina su «Testamento» pidiendo oraciones, por que Dios, «pese a todos mis pecados y carencias, me acoga a la estancia eterna». Le tenemos que estar bien agradecidos: Benedicto XVI nos visitó en 2010 cuando vino a Barcelona a consagrar la Sagrada Familia, y beatificó a nuestros presbíteros diocesanos mártires, Mn. Josep Tàpies y compañeros, así como me otorgó el título de arzobispo *ad personam* y fue decisivo para la firma del Acuerdo (Concordado) entre el Principado de Andorra y la Santa Sede. Su memoria perdurará por la buena doctrina de su Magisterio y la ejemplaridad de su vida como Papa. Encomendémosle para que Dios le acoga en su Reino y le dé el gozo celestial.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Recepció de Nadal al poble andorrà



La tradicional recepció de Nadal al Palau Episcopal oferta per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, a les autoritats i al poble d'Andorra, va acollir la representació de tots els estaments de la societat andorrana per celebrar el Nadal i compartir els millors desitjos per al nou any 2023, després de dos anys de restriccions d'aforament a causa de la pandèmia.

Entre els assistents hi eren el Cap de Govern d'Andorra, Xavier Espot, acompanyat de diferents ministres del seu gabinet; la Síndica general i la Subsíndica general, Roser Suñer i Meritxell Palmitjavila;

representants del Consell Superior de la Justícia; el President del Tribunal Constitucional d'Andorra, Jean-Yves Caultet; els presidents dels grups parlamentaris representats al Consell General i diversos consellers generals; a més dels cònsols de les set parròquies del Principat. També es van fer presents a l'acte l'Ambaixador d'Espanya a Andorra, Àngel Ros; l'Ambaixador de França a Andorra, Jean-Claude Tribollet; el Representant personal del Copríncep Episcopal, Mn. Josep Maria Mauri; l'Adjunt al Representant, Eduard Ibáñez; la Secretària general dels Serveis del Copríncep episcopal, Conxita García Moyano; el Director de Gabinet de la Representació del Copríncep Francès a Andorra, Pascal Escande, entre d'altres autoritats andorranes. En representació de l'Ajuntament de La Seu d'Urgell hi va assistir l'Alcalde.

Després del discurs del Copríncep episcopal, el violinista de l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra, Àlex Arajol, interpretà dues nades per cloure tot seguit l'acte amb la interpretació de l'Himne Nacional d'Andorra.

Mn. Josep Maria Solé descansa en la pau de Crist

El dia 18 de desembre va morir a Andorra Mn. Josep Maria Solé i Segarra, als 96 anys d'edat i 67 de ministeri presbiteral. La missa exequial, presidida per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, va tenir lloc l'endemà dia 19 de desembre a l'Església de Sant Esteve d'Andorra la Vella. Van concelebrar amb l'Arquebisbe una vintena de preveres, entre ells, els vicaris generals i episcopal i l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, i Rector de la Parròquia, Mn. Ramon Sàrries. Una gran quantitat de fidels omplí el temple parroquial entre ells els 7 nebots de Mn. Josep M. Solé.

A l'inici de la celebració, com és costum de la Diòcesi, es va llegir un breu resum del recorregut pastoral de la seva vida. Mn. Josep Maria Solé i Segarra va néixer a lvars d'Urgell, el dia 4 de novembre de 1926. Cursà els estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari Diocesà d'Urgell, i fou ordenat de Prevere el 19 de juny de 1955.

Estrenà el seu sacerdoci com a Vicari de la Parròquia de la Mare de Déu de Ribera de La Pobla de Segur i, al cap d'un any, el 1956, fou nomenat Ecònom de Meranges, i al cap d'un any, de Talltendre.

L'any 1959, el Sr. Bisbe el nomenà Ecònom de Puigvert d'Agramunt i Encarregat de Montfalcó i Ossó de Sió. El 1968 fou nomenat Ecònom de Penelles i Encarregat



de Bellmunt d'Urgell, pobles a qui va servir pastoralment durant 15 anys i dels quals sempre parlava amb agraïment.

L'any 1983 passà a viure al Principat d'Andorra essent nomenat Coadjutor de la Parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella on visqué 34 anys del seu ministeri presbiteral residint, cuidant i servint especialment l'Església de Santa Maria del Fener en diversos camps: acompanyant grups de matrimonis, Vida Creixent, grups de joves, essent capellà del Col·legi Janer de Santa Coloma i acompanyant els infants, joves i professors, etc.

L'any 2017 passà a residir al Seminari diocesà de La Seu d'Urgell on va viure acompanyat i atès pels seus companys de presbiteri sempre aportant bon humor i el seu amor per la música.

El dia 18 de gener de 2022 s'ha adormit en la Pau del Senyor després de poder encara concelebrar, amb el Sr. Arquebisbe, l'Eucaristia

el passat dia 13 a la Residència Clara Rabassa, i rebre la benedicció apostòlica.

A la seva homilia, l'Arquebisbe lloà la infantesa espiritual del bon sacerdot Mn. Josep M. Solé que sempre cantava i vivia joiós la seva fe i que tenia la capacitat d'admirar-se per les petites coses de la vida, com fa un infant, conservant sempre la il·lusió i la joia en la seva vida sacerdotal. Mons. Vives glossà el text proclamat de Mateu (Mt 11,25-27) on Jesús enalteix el seu Pare, perquè «ha revelat als senzills tot això que ha amagat als savis i entesos» i subratllà com Mn. Josep M. Solé, a través del seu ministeri sacerdotal, va ser un do per a totes les persones que el van conèixer, sempre servint, amb joia i entrega.

Ahir dissabte 21 de gener, a les 5 de la tarda, al seu poble natal d'lvars d'Urgell, va tenir lloc l'enterrament de les seves despulles mortals, en una celebració presidida per l'Arquebisbe.

60 anys de l'ampliació de l'Església de Sant Esteve d'Andorra la Vella

L'Església de Sant Esteve d'Andorra la Vella va celebrar la festivitat de Sant Esteve, 26 de desembre, amb una Missa d'Acció de Gràcies per l'ampliació del temple i la dedicació del nou altar, just fa 60 anys. La festa fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada pels sacerdots de les parròquies del Principat i els sacerdots que han servit la parròquia durant aquests darrers 60 anys.

Aquest era l'acte central de tot un seguit d'activitats que s'havien dut a terme al llarg del mes de novembre per celebrar l'aniversari, i que havien estat organitzades pel Consell Parroquial, encapçalat pel Rector i Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries, amb el suport del Comú d'Andorra la Vella i entitats culturals i particulars de la parròquia.

L'Arquebisbe d'Urgell va exhortar els assistents, en la seva homilia, a integrar plenament el sentit del Nadal que mostra amb el seu exemple el màrtir Sant Esteve. Va assenyalar que correm el perill de viure el Nadal com un Nadal de cotó fluix, on tot queda en imatges estereotipades i que, en canvi, Sant Esteve ens ajudà a descobrir un Nadal que fuig del més superficial, que ens centra en el servei als altres i a Déu fins perdre la pròpia vida per amor. És per això que l'església proposa de celebrar la festa de Sant Esteve, el dia després de Nadal: perquè és un màrtir que donà la vida defensant les seves creences en un exercici de coherència vital: Esteve fou diaca, era un gran predicador i va tenir a més, un gran sentit de servei al Crist. Vivia el que predicava, fou coherent fins al final, quan fou víctima d'una mort molt dura.

Mons. Vives va encoratjar els fidels a donar testimoni i crear un moviment d'evangelització, tal i com feu la Parròquia de Sant Esteve fa 60 anys, quan va ampliar el temple del segle XII i es va transformar en temps de Mn. Lluís Pujol. Com Sant Francesc d'Assís que restaurà l'Església, que queia en ruïnes. No es tractava d'una restauració material, sinó pastoral i espiritual.

També Mn. Ramon Sàrries, en les seves paraules de cloenda, va fer un agraïment a tots els que havien participat en aquella celebració al llarg de dos mesos: començant pel Comú d'Andorra la Vella. Justament la Cònsol d'Andorra, Hble. Sra. Conxita Marsol, s'havia fet present a la celebració així com d'altres membres del Comú, i diverses autoritats de la parròquia d'aquests 60 anys que van viure el procés d'expansió del temple.

Els actes es van inaugurar el 24 de novembre, amb una exposició fotogràfica sobre les obres de



l'ampliació del temple parroquial i la dedicació del temple i la consagració del nou altar.

Els actes es van cloure dia 30 de desembre amb un concert d'orgue, a càrrec d'Aaron Ribas. Justament aquell dia, fa 60 anys, el Bisbe d'Urgell d'aquell moment, Mons. Ramon Iglesias Navarri, va de-

dicar el nou altar. Era l'any 1962. Es complien en aquell dia 50 anys de l'ordenació sacerdotal del Bisbe Copríncep i 20 de la seva preconització com a Bisbe, i inaugurar una ampliació com aquella era un acte simbòlic que va reunir un nombrós grup de fidels que va omplir de gom a gom la nova església.

L'exposició, realitzada per la comunitat parroquial, amb el suport del Comú d'Andorra la Vella i el Govern del Principat, s'ha titulat «La comunitat creix, el temple s'expandeix (1962-2022)», amb el propòsit d'explicar les obres d'ampliació, realitzades davant la necessitat de respondre al creixement demogràfic que experimentava la parròquia en aquell temps. Les obres, impulsades el 1958 pel rector Mn. Lluís Pujol, i dirigides per l'arquitecte Josep Brugal, van significar una important transformació del temple, d'estil romà-

nic, construït a la segona meitat del segle XII. L'ampliació va suposar la creació d'una nova nau més àmplia, orientada al sud, amb una nova porta d'accés principal, a nord, la que dona a la plaça Príncep Benlloch. En anys posteriors s'hi han fet altres reformes i millores a l'interior. Del temple original es va mantenir i es conserva encara l'absida, el més gran del romànic a Andorra, més una absidiola, així com part de les parets de la nau primitiva, que constitueix l'actual capella del Santíssim.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [He 9,15.24-28 / Sl 97 / Mc 3,22-30]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. Tortosa: ■ Sant Francesc Gil de Frederic i Sans, prev. i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu.

24. □ Dimarts [He 10,1-10 / Sl 39 / Mc 3,31-35]. Sant Francesc de Sales (Savoia, 1567 - Lió, 1622), bisbe de Ginebra i dr. de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors.

25. □ Dimecres [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / Sl 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de Sant Pau, apòstol, camí de Damasc; sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

26. □ Dijous [2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1, 1-5) / Sl 95 / Lc 10,1-9]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I); santa Paula (o Pola), viuda i deixebra de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. ■ Divendres [He 10,32-39 / Sl 36 / Mc 4,26-34]. Santa Àngela de Mèrici (1470-1540), vg. fundadora de les ursulines (Brèscia, 1535). Tortosa: □ Sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre, 1840 - Gilet, València, 1896), prev., fundadora de les teresianes (STJ).

28. □ Dissabte [He 11,1-2.8-19 / Sl: Lc 1 / Mc 4,35-41]. Lleida: Sant Valeri. Sant Tomàs d'Aquino (1274), prev. dominicà i dr. de l'Església, pa-

tró dels estudiosos i dels estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat, mr.

29. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [So 2,3;3, 12 / Sl 145 / 1C 1,26-31 / Mt 5,1-12a]. Sant Pere Nolasc (s. XIII), prev. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); Sant Tomàs d'Aquino, prev. i dr. de l'Església. Beat Manuel Domingo i Sol, (Tortosa, 1836-1909), prev., fund. dels Operaris Diocesans (OP).

Diumenge III de durant l'any (A)

COMENTARI

«Jesús anava predicant la Bona Nova del Regne i guarint tota malaltia»



Seguim els primers passos de la vida pública de Jesús que comença precisament amb una predicació molt clara: *Convertiu-vos que el Regne del cel és a prop*. Per tant per a Jesús la conversió no és només pròpia de la Quaresma sinó que és un supòsit fonamental perquè el Regne de Déu es faci present entre nosaltres. I aquesta predicació i aquest Regne són la gran llum que il·lumina els pobles: *El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós*. Aquesta predicació començà a la regió de *Zabuló i de Neftalí*. D'aquesta manera es compleix la profecia que hem escoltat a la primera lectura que parla de la humiliació del país de *Zabuló i de Neftalí* però ara *el poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós*. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa perquè el Senyor ha tret el pes que carregava sobre les seves espatlles: *Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla, tot ho heu trossejat*. Ara el poble pot viure ja lliure sense cap esclavitud. Això és el que predicarà Jesús; això és el Regne de Déu, un Regne de fills, no d'esclaus. I al servei d'aquest Regne Jesús escull els primers apòstols: *Pere, Andreu, Jaume i Joan: Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes*. Veiem la seva disponibilitat total: *Abandonaren immediatament les xarxes... la barca, el pare i se n'anaren amb ell...* Quina serà la seva missió? Seguir el camí de Jesús: *Anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia*. Això és també el que faran els apòstols que ho han deixat tot per predicar l'evangeli. Però el centre sempre és només Jesús. Pau posa en guàrdia contra les divisions dels corintis. *Que no hi hagi divisions entre vosaltres. Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres? Tots som cridats a ser apòstols, a seguir incondicionalment el Crist, deixant-ho tot per ell*. Però sense divisions entre nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 8,23b-9,3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madián.

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / qui em pot esfereir? R.

Una cosa he demanat al Senyor, / i la desitjo amb tota l'ànima: / poder viure a la casa del Senyor / i vetllar pel seu temple. R.

N'estic cert, fruïré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi. / Espera en el Senyor! R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estiguedu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo soc partidari de Pau», «Doncs jo, d'Apol·ló», «Jo, de Quefes», «Jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Nazaret, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.»

Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la bona nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 8,23b-9,3)

En otro tiempo, humilló el Señor la tierra de Zabulón y la tierra de Neftalí, pero luego ha llenado de gloria el camino del mar, el otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que caminaba en tinieblas vio una luz grande; habitaba en tierra y sombras de muerte, y una luz les brilló. Acreciste la alegría, aumentaste el gozo; se gozan en tu presencia, como gozan al segar, como se alegran al repartirse el botín. Porque la vara del opresor, el yugo de su carga, el bastón de su hombro, los quebrantaste como el día de Madián.

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Una cosa pido al Señor, / eso buscaré: / habitar en la casa del Señor / por los días de mi vida; / gozar de la dulzura del Señor, / contemplando su templo. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,10-13.17)

Os ruego, hermanos, en nombre de nuestro Señor Jesucristo, que digáis todos lo mismo y que no haya divisiones entre vosotros. Estad bien unidos con un mismo pensar y un mismo sentir. Pues, hermanos, me he enterado por los de Cloe de que hay discordias entre vosotros. Y os digo esto porque cada cual anda diciendo: «Yo soy de Pablo, yo soy de Apolo, yo soy de Cefas, yo soy de Cristo». ¿Está dividido Cristo? ¿Fue crucificado Pablo por vosotros? ¿Fuisteis bautizados en nombre de Pablo? Pues no me envió Cristo a bautizar, sino a anunciar el Evangelio, y no con sabiduría de palabras, para no hacer ineficaz la cruz de Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 4,12-23)

Al enterarse Jesús de que habían arrestado a Juan se retiró a Galilea. Dejando Nazaret se estableció en Cafarnaúm, junto al mar, en el territorio de Zabulón y Neftalí, para que se cumpliera lo dicho por medio del profeta Isaías: «Tierra de Zabulón y tierra de Neftalí, camino del mar, al otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que habitaba en tinieblas vio una luz grande; a los que habitaban en tierra y sombras de muerte, una luz les brilló». Desde entonces comenzó Jesús a predicar diciendo: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos». Paseando junto al mar de Galilea vio a dos hermanos, a Simón, llamado Pedro, y a Andrés, que estaban echando la red en el mar, pues eran pescadores. Les dijo: «Venid en pos de mí y os haré pescadores de hombres». Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Y pasando adelante vio a otros dos hermanos, a Santiago, hijo de Zebedeo, y a Juan, su hermano, que estaban en la barca repasando las redes con Zebedeo, su padre, y los llamó. Inmediatamente dejaron la barca y a su padre y lo siguieron. Jesús recorría toda Galilea enseñando en sus sinagogas, proclamando el evangelio del reino y curando toda enfermedad y toda dolencia en el pueblo.